

Trenne wädra

Kärleks = Wisor,

Den Första:

Hjertans ljuswa södersöta
wän, ic.

Den Andra:

En Wän utan kärlek den
liknar jag wid, ic

Sjunges som: Jag ser på dina ögon ic.

Den Tredje:

Är sötaste wän, är rosande
blad, ic.

Carlströma, 1818.

Tryckt i Kongl. Amiralitets. Bokstryckeriet.

Hjertans ljufwa sockersöta vän, Åh! för-
låt fast jag mig dristig gör, Att jag kärligt
äter nu igen Dig min ros besöka tör: En
mitt hjerta hafwer ingen ro, I mitt bröst
kan ingen glädje gro, Förrän jag dig råka,
Och med dig får språka. Täckaste lilla, In-
gen skall dig skilja Ifrån mig det jag kan
tro, Fastän merlden hotar, Falska tungor
motar, Gud dock hjälper, Ingen stjelper full,
Och blir obulpen, som på honom tror. Mer
än lycklig är fördensfull den, Som har Her-
ren Gud till vän.

2. Ingen större frögd i merlden är, Än
att ha en huld och trogen vän: Men den stör-
sta sorg som hjertat bär, Är när som man
mister den, Swartil man sin håg och kärlek
fatt, Man då ångslas både dag och natt;
Det är swåra drickar, Hjertat slår och pickar,
Lusten försvinner, Sönnen rinner. Och man
blifwer blek och matt; Den gör allt för illa,
Som två männer skilja Från hwarannan,
som tillsammans Hafwa tänkt att kärligt byg-
ga hjonelag: Öfwer honom gjutes tårar ut,
Honom går ej wäl till slut.

3. Ägtenskapet är ett Paradis När två
såta männer blir ett par, Som bör lända
Herren Gud till pris, Som det sjelf insiäktat
har; Man och qwinna är ett kött och blod,
När den aldrabögsta Guden god, Segar dem

liksamman, Att med lust och gamman Möta
sina dagar, Till dess Gud behagar Gifwa
dem en ewig ro; Så är den som binner Det-
ta mål och finner Frommer Måla, han får
smaka Mycket mera godt än någon det kan
tro; Dersför såla vän du war mig huld,
Jag dig älskar mer än guld.

4. Fast mitt hus ej kallas kan Schatull,
Fast jag inga ädla häfwor har, Fast jag in-
tet äger werldsens guld, Är jag dock förnögd
och glad; Fast jag ej får pocka på min makt,
Fast jag ej kan likna merldens pragt, Får
jag högt ej klifwa, Kan mig Gud dock gif-
wa Gödan som mig närer, Mer jag ej be-
gärer, Hwarföre han bör hafwa tack; Men
om du mig swiker, För jag ej är riker, Blir
mitt hjerta Fullt af smärta Jag vill tusend-
gänger håldre wara död, Än att lefwa sen
jag mistat den, Som jag utwalt till min
vän.

5. Bättre är att få en mafa from, Fast
hon ej så rik och mäktig är, Än att få båd-
magt och rikedom Och en mafa, sur och twär;
Den som är förnögd med sin lott, Som
han utaf Herran Gud har fått, Han har bä-
sta skatten, Sofwer trygt om natten, Frukt-
ar ej att tjufwar Godset hans bortröfwar,
Swartil han sin tröst har satt, Herren som
har gifwit Menniskan detta lifwet, Han wäl
spisar Det och wisar, Att han är den sam-
ma som det göra kan; Det han äfwen emot
mig har gjort, Mycken nåd har jag förspört.

9. Fast jag intet är så högt uppsatt, Fast jag ej får åka På drans wagn af guld, Är dock mitt hjerta gladt: Ty jag wet att Gud är huld; Jag ej frågar efter werldens gunst, Ty hon ofta flyr sin los som skoft och dunst; Gud kan mig upphöja Och mig wäl förnöja, Om jag flitigt kämpar, Werldens ondsko dämpar, Då blir döden wigt min winst; Rikedom ej motar, När som döden hotar, Intet hjälper, döden hjälper, Han gör rik och fattig, Sift hwarannan lif, Sådä den som sitt pund förwaltar så, Att han kan till slut bestå.

7. Läckä Cloris jag af hjertat her, Att du wille bli min wän så sät; Ty mitt hela hjerta jag dig ger, Låt ej ingen skilja åt: Ty du aldrig går utur mitt sinn, Före än som jag tager grafwen in; Läckaste Gudinna! Låt din kärlek brinna Emot mig, jag beder. Så wila jag med beder Gifwa dig en Fästnings-ring, Låt min kinder bleka hjertat ditt beweka, Ty jag ångslas nu och fångslas, Jag är uti starka kärleks bojer satt; Sätta wän du gif mig hjertat ditt, Så blir jag den sorgen qwitt.

2. Men, o store Gud, som styrer allt, Som Allsmåttig, nådig är och wis, Jag wila hafwa dig min sak befallt, Att hon ländar dig till pris; Du som första Man och Qwinna Kopp, Du som första paret wigde hov, Wårdes med mig laga, Som dig bäst behaga; Gwad du mig läckes stida, Motgång eller lycka

Ja, Jag med glädje tar emot; Men när glaset runnit ut, Och tiden hunnit till sin ända, wårdes tända I mitt bröst ett nytt och oförgångligt lif; Att jag flädd i hwita fläder ren, Dig får prisa utan mehn.

9. Nu till slut jag affsed från dig tar, Sätta wän och bjuder dig adieu! Kom ibåg hwad jag nu talat har Glöm det intet tåcka mö; Men för allt så haf ditt hopp till Gud Flitigt wandra i Hans helga Bud, Så kan du så wänla När dig döden hämtar, Att du blir belönt, Med stor frögd och krönter Med en oförgånglig frud. Medlertid jag önska, Att du måtte grönska, Med all heder, Såsom Ceder uppå Libanon, Som Liljan i en grön dal. Far nu wäl min wän, Glöm intet mig, Herren wälsigne dig.

Den Andra:

En wän utan kärlek, den liknar jag wid Ett träd som bär blomma men aldrig frukt ger, Det wisas för ögon att hjertat är fast, När falskhet mot kärlek tar wännen i hand.

2. Du lofwar mig kärlek mot åra och tro, Men uti ditt hjerta bor falskheten stor, För ögon du wisas af ömheteren huld, Men är uti hjertat af otrohet full.

3. Det kan väl så vara att du intet får,
Du längtar till andra, men säg hwem som
rår, Och Herren förlåte den orsaken är, Att
wänner skall skiljas när begge är får.

4. När wänner skall skiljas med sorg och
med gråt: den bör intet lefwa som skiljer
dem åt, Den bör icke räknas bland Christne
på jord, Ty den har gjort illa som den som
gjort mord.

5. Det bör ej förnekas en fattig att få;
När Gud gifwet kärlek emellan de två Din
Herres Guds vilja förnekar wist du, Mins
det när du läser de bönera sju.

6. Förneka en människas vilje är lätt,
Men ej att förneka den Himmels rätt,
Det är all min glädje min lust och min
fröjd, Jag lefwer dermed uti sorgen för-
nöjd.

7. Söt ej efter Niskedom ståt eller präst,
Men bättre är det taga kärlek i akt, Den
rik måtte vara, snart fattig kan bli, För
fattigdoms fara du frålsar ej dig.

8. Hwad bättre kan vara än älska en
wän, Som uppriktigt möter med trohet igen,
Den är mera wärd än all werdenes guld,
Som uppriktigt älskar den honom är huld.

9. Om du mig bortglömmier, jag glömmier
ej dig, Besinn i ditt hjerta hwad sorg du
gjort mig; Gud låt mig ej komma uti så
stor nöd, Att jag dig bortglömmier förr än
jag blir död.

10. Jag utsläste Pilter hwart skall jag nu
hån, Som uppriktigt älskar en otrogen wän;
Uppriktigt jag älskar af hjerta och sinn!
Men du mig belönar med falskheten din.

11. Men låra du tänk i ditt hjerta och
sinn, Hur långt du har dragit min tanke
här in, Jag måttas af sorg till tusendetal,
Till dess wi så mötas i Himmels Sal.

12. Jag är nu en Gosse, helt ängslig jag
går, Och längtar till döden, men dig icke
får, Du gaf mig wist handen, men hjer-
tat en ann, Ty girighets andan han plågar
så mång.

13. I sorgen jag wagnar, i sorgen jag
går, I sorgen jag lefwer hwart år ifrån
år; Du är wist densamma som det mig
har gjort, Den som är tyngre än stenen på
jord.

Den Tredje:

Uti sötaste wän, och rosende blad, Jag ä-
ter nu skall skiljas från dig; När jag ibåg-
kommer de dejliga ord och så våra ljufliga
dar, Mitt hjerta månd brista af ängslan
och sorg, Jag reser nu bort, Gud ware din
borg, Men hemma så lemnar jag dig.

2. Men nu för tiden är rart att träffa
den wän, Som troligen håller sin ord, Ty
älskarens håg är som watten i tråg, När

man på det hwälfwer så swilles det ur, Men
det tror jag aldrig om dig.

3. Att wänta tre år det går ej längre
ann När som du till andra wiss hafwa din
gång, det gjorde mig wiserligen ondt, Här
hafwer du min hand, min ära och min tro,
Slätt ingen upplöser de kärliga band,
Om icke wär Skapares hand.

4. Min resa hon ländler mot Sienden fram
Att öfwer de wida fält, Jag hoppas till
Gud om resan går fort att jag får skåda den
wän, Att träffa den wän i blomstrande ång,
Med mycken sorg och gråt, Jag reser nu
bort, från dig min aldrasötaste wän.
